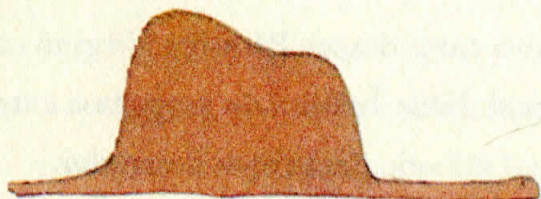

Se spunea în carte: „Șerpii boa își înghit prada întreagă, fără s-o mestece. Apoi nu se mai pot mișca și dorm vreme de șase luni cât își fac digestia“.

M-am gândit mult atunci la aventurile din junglă și, la rândul-mi, am izbutit, cu un creion colorat, să fac primul meu desen. Desenul meu numărul 1. El arăta așa:

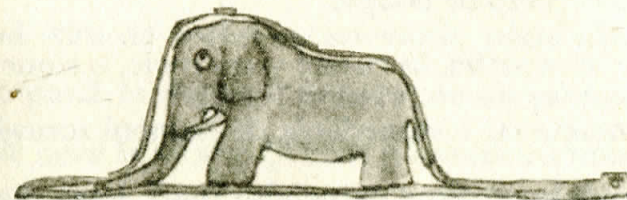
Mi-am arătat capodopera oamenilor mari și i-am întrebat dacă desenul meu îi speria.

Ei mi-au răspuns:

– De ce ne-ar speria o pălărie?

Desenul meu nu înfățișa o pălărie. El înfățișa un șarpe boa care înghițise un elefant. Am desenat atunci interiorul șarpelui boa, pentru ca oamenii mari să

poată înțelege. Ei au mereu nevoie de explicații. Desenul meu numărul 2 arăta astfel:

Oamenii mari m-au sfătuit să las deoparte desenele cu șerpii boa deschiși sau închiși și să mă ocup mai curând de geografie, de istorie, de aritmetică și de gramatică. Astfel am abandonat, la vârsta de șase ani, o minunată carieră de pictor. Fusesem descurajat de insuccesul desenului meu numărul unu și al desenului meu numărul doi. Oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic singuri și e obositor pentru copii să le tot dea explicații.

Am fost așadar nevoit să aleg o altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Am zburat cam peste tot în lume. Iar geografia, e adevărat, mi-a ajutat mult.

Știam să deosebesc, de la prima ochire, China de Arizona. E un lucru tare folositor, dacă te-ai rătăci cumva pe timp de noapte.

Am avut astfel, în cursul vieții mele, o sumedenie de contacte cu o sumedenie de oameni serioși. Am trăit mult în preajma oamenilor mari. I-am văzut de aproape. Asta nu m-a făcut să am o părere mai bună despre ei.

Când dădeam peste câte unul care mi se părea mai isteț, făceam cu el experiența cu desenul meu numărul 1, pe care l-am păstrat întotdeauna. Voiam să știu dacă pricepea cu adevărat. Dar îmi răspundea mereu: „Asta e o pălărie“. Atunci nu-i mai vorbeam nici despre șerpi boa, nici despre păduri virgine, nici despre stele. Încercam să-i vorbesc pe limba lui. Îi vorbeam despre bridge, despre golf, despre politică și cravate. Iar omul mare era foarte mulțumit că face cunoștință cu cineva atât de chibzuit.

II

Am trăit astfel singur, fără a avea pe cineva cu care să stau de vorbă cu adevărat, până când am avut o pană în deșertul Sahara, acum șase ani. Se stricase ceva la motor. Și cum n-aveam cu mine nici mecanic, nici pasageri, mă pregăteam să încerc să fac, de unul singur, o reparație dificilă. Era pentru mine o problemă de viață și de moarte. Abia mai aveam apă de băut pentru opt zile.

În prima seară am adormit pe nisip, la o mie de mile de orice ținut locuit. Eram mult mai izolat decât un naufragiat pe o plută în mijlocul oceanului. Vă închipuiți atunci surpriza mea, în zori, când m-a trezit un glas firav și ciudat. Zicea:

– Te rog... desenează-mi o oaie!

– Poftim?

– Desenează-mi o oaie...

Am sărit în picioare de parcă aș fi fost lovit de trăsnet. M-am frecat la ochi. M-am uitat cu atenție.

Și am văzut un prichindel cu totul extraordinar care mă privea cu gravitate. Iată cel mai bun portret pe care, mai târziu, am izbutit să i-l fac. Însă desenul meu, desigur, este mult mai puțin fermecător decât modelul. Nu-i din vina mea. Fusesem descurajat în cariera mea de pictor de către oamenii mari, la vârsta de șase ani, și n-am învățat să desenez nimic, în afară de șerpi boa deschiși și închiși.

M-am uitat așadar la acea apariție făcând ochii mari de uimire. Nu uitați că mă găseam la o mie de mile de orice ținut locuit. Or, omulețul meu nu mi se părea a fi nici răătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame, nici mort de sete, nici mort de frică. Nu avea deloc înfățișarea unui copil pierdut în mijlocul deșertului, la o mie de mile de orice ținut locuit. Când am izbutit în cele din urmă să vorbesc, i-am spus:

– Dar... ce faci aici?

Iar atunci el îmi repetă, foarte blând, ca pe un lucru foarte serios:

– Te rog... desenează-mi o oaie...

Iată cel mai bun portret pe care am izbutit, mai târziu, să i-l fac.

Când misterul este prea impresionant, nu te încu-
meți să nu-i dai ascultare.

Oricât de absurd mi s-ar fi părut acest fapt, la o
mie de mile depărtare de orice ținut locuit și în pri-
mejdie de moarte, am scos din buzunar o foaie de
hârtie și un stilou. Mi-am amintit însă atunci că stu-
diasem îndeosebi geografia, istoria, aritmetica și
gramatica și i-am spus (cam prost dispus) omule-
țului că nu prea știu să desenez. El îmi răspunse:

– Nu-i nimic. Desenează-mi o oaie.

Cum nu mai desenasem niciodată vreo oaie, am
refăcut pentru el unul din cele două desene pe care
eram în stare să le fac. Cel cu șarpele boa închis. Și
am fost uluit să-l aud pe omuleț spunându-mi:

– Nu! Nu! Nu vreau un elefant într-un boa. Un
boa e foarte periculos, iar un elefant ocupă prea
mult loc. La mine acasă e totul foarte mic. Am ne-
voie de o oaie. Desenează-mi o oaie!

Atunci am desenat.

S-a uitat cu atenție, apoi a zis:

– Nu! Asta e deja foarte bolnavă. Fă alta!

Am desenat:

Prietenul meu a zâmbit amabil, cu indulgență.

– Vezi și tu... asta nu e oaie, e berbec. Are
coarne...

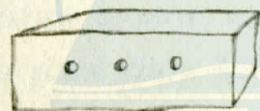
Mi-am refăcut, așadar,
desenul.

Dar a fost refuzat ca și
celelalte.

– Asta-i prea bătrână. Vreau o oaie care să tră-
iască mult.

Atunci, nemaivând răbdare, cum mă grăbeam să încep demontarea motorului, am zmângălit desenul ăsta.

Și i-am spus, într-o doară:

– Asta e o ladă. Oaia pe care o vrei tu e înăuntru.

Am fost însă foarte surprins văzând cum se luminează chipul tânărului meu critic.

– Exact așa o voiam! Crezi că oaia asta are nevoie de multă iarbă?

– De ce?

– Pentru că la mine acasă e totul foarte mic...

– O să ajungă cu siguranță. Ți-am dat o oaie foarte mică.

Își înclină capul spre desen.

– Nu chiar așa de mică... Poftim! A adormit...

Și așa am făcut cunoștință cu micul prinț.

III

Mi-a trebuit mult timp ca să pricep de unde venea. Micul prinț, care-mi pune multe întrebări, nu dădea impresia că le aude vreodată pe ale mele. Mi s-a dezvăluit totul treptat, din cuvinte rostite la întâmplare. Astfel, când mi-a văzut pentru prima oară avionul (nu-mi voi desena avionul, e un desen mult prea complicat pentru mine), m-a întrebat:

– Ce e lucrul ăsta?

– Nu e un lucru. Asta zboară. E un avion. Este avionul meu.

Și eram mândru să-i spun că zburam. Atunci a exclamat:

– Cum, ai căzut din cer?

– Da, am zis modest.

– Ah! e tare caraghios...

Și micul prinț izbucni într-un frumos hohot de râs care m-a iritat mult. Vreau ca nenorocirile mele să fie luate în serios. Apoi adăugă:

– Păi, înseamnă că și tu vii din cer! De pe ce planetă ești?

Am întrezărit pe dată o lumină în misterul prezenței sale și l-am întrebat brusc:

– Tu vii așadar de pe o altă planetă?

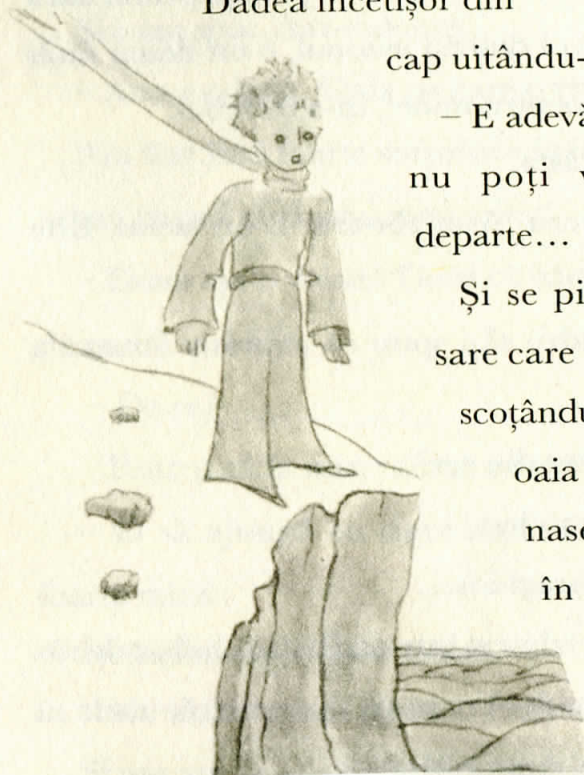
Numai că nu-mi răspunse.

Dădea încetișor din

cap uitându-se la avion.

– E adevărat, în așa ceva nu poți veni de prea departe...

Și se pierdu într-o visare care ținu mult. Apoi, scoțându-și din buzunar oaia pe care i-o desenasem, se cufundă în contemplarea comorii sale.

Vă închipuiți cât de intrigat am fost de acea confidență pe jumătate despre „celelalte planete“. M-am străduit așadar să aflu mai multe.

– De unde vii, omulețule? Unde ești tu „acasă“? Unde vrei să duci oaia de la mine?

Îmi răspunse după o tăcere meditativă:

– Ce e bine cu lada pe care mi-ai dat-o e că, noaptea, îi poate servi drept casă.

– Bineînțeles. Și dacă ești cuminte, o să-ți dau și o funie ca s-o ții legată ziua. Și un țăruș.

Propunerea mea păru să-l șocheze pe micul prinț.

– S-o țin legată? Ce idee ciudată!

– Păi dacă n-o ții legată, o să plece și o să se rățăcească...

La auzul acestora, prietenul meu izbucni din nou în râs.

– Dar unde vrei să se ducă?

– Oriunde. Drept înainte...

Micul prinț remarcă atunci cu gravitate: